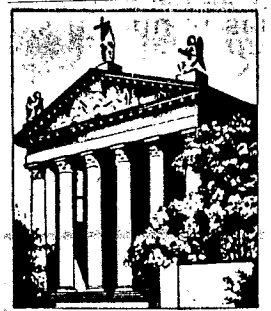

Veritas vincet

Vilniaus reformatų žinios

Džiaukitės Viešpatyje visuomet, vėl sakau: džiaukitės! /Fil. 4.4/

1999 kovas Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos ir seniūnų tarybos informacinis leidinys Nr. 3(5)

Sveiki, sulaukę Šventų Velykų! Atdiuja!

Skaitinys, skirtas Velykų dienai

*Aš esu prisikėlimas ir gyvybė. Kas tiki mane, nors ir numiršta, bus gyvas, ir kiekvienas, kuris yra gyvas ir tiki mane, jokia būdu nemirs per amžius.
/Jon. 11.25/*

Mirtis mirė, sutikusi Jėzų! Ir visi, kurie tikėdami stovi už Jėzaus, nemirs. Mirdamas tikintysis susitinka savo Išganytoją, nugalėjusį mirtį. Tikintysis palieka kūną, bet niekuomet nepalieka Viešpaties. Kūnas, kuriame gyveno siela, suyra ir pavirsta dulkėmis, bet siela yra nemirtinga. Patirsime tai, ką patyrė Lozorius, kai mirties akimirka Jėzus pasakys: "Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti"/Jon. 11.44/. Ir tada visiškai laisva siela įeis į amžinąjį gyvenimą.

Buvimo su Dievu laimė ir džiaugsmas šiame gyvenime yra tik nedidelė dalis tos šlovės ir turtų, kurie laukia mūsų danguje.

Apaštalas Paulius laukė mirties. Jis sakė: "Verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai daug geriau"/Fil. 1.23/. Krikščioniui mirtis reiškia tik perėjimą į naują, amžiną gyvenimą.

"Su Jėzumi aš kada nors eisiu savo atilsio vieton, bet tai nebus mirtis, nes gyvenimas eis su manim kartu".

"Kas tiki mane, nors ir numiršta, bus gyvas". Prisikeldamas Jėzus nugalė mirtį. Jis sako: "Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius"/Apr. 1,18/.

Jėzus dovanoja mums amžinąjį gyvenimą. Atpirkdamas mūsų nuodėmes. Jis suteikė teisę į amžinąjį gyvenimą. Nuodėmė mums nešė mirtį, o Kristaus atpirkimas suteikė amžinąjį gyvenimą. Net ir miręs, krikščionis gyvena toliau, nes Jėzus yra permaldavimas už mūsų nuodėmes. /plg. 1Jn. 2.2/.

Juk visi, kurie tiki Jį, turi amžinąjį gyvenimą.

Iš H.Neimano "Dievo rankose"

VELYKOS

*Žibuoklės.Pavasariu dvelkia laukai,
Ir gaudžia, vis gaudžia bažnyčių varpai.*

*Lengvi debesėliai žydryneį dangaus,
Ramybė ir džiaugsmas širdyje žmogaus.*

*Giesmė keičia malda, dvasia pakili,
Čia laimina Dievo ranka nuostabi.*

*Linkėjimai laimės malonina mus,
Namuose Velykinis stalas puošmus.*

*Margučiai, supuoklės, žaidimai, daina,
Ir skamba, ir aidi visa Lietuva.*

Kotryna Naktinytė

Pasaulinė maldos už jaunimą ir studentiją diena

Štai Aš viską darau nauja.

Apr. 21;5

1999 m. vasario 21 d. Vilniaus akademinio ev. liuteronų jaunimo draugija Vilniaus liuteronų bažnyčioje suorganizavo Pasaulinės maldos už jaunimą ir studentiją dieną. Pamaldose dalyvavo svečiai iš Kretingos - ev. liuteronų parapijos jaunimo choras ir Jungtinė ev. liuteronų ir ev. reformatų jaunimo grupė, kurios sudėtyje yra mūsų parapijiečiai Gabija Ramšaitė, Indrė ir Žilvinas Žižiūnai bei Arnoldas Zujevas. Grupė jau koncertavo ir mūsų bažnyčioje taip pat Kėdainiuose, Tauragėje.

Jaunimas labai pajvairino pamaldas, kurias vedė liuteronų parapijos neseniai išsirinktas ir Konsistorijos patvirtintas jaunas Vilniaus ev. liuteronų bažnyčios kunigas Mindaugas Sabutis. Be giesmių skirtų pirmam Gavėnios sekmadieniui, buvo sugiedota ir jaunimui skirta: Mielas jaunime, viltie būsimosios gdynės, duokis tu vedamas meilės šventos, begalinės !

D.Gudliauskienė

EVANGELIŠKOS BAŽNYTINĖS MUZIKOS SANDRAUGA

Dar 1995 m. Friederio Gutovskio iš Vokietijos iniciatyva Lietuvoje buvo įkurta Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandrauga, kuri vienija apie 60 narių. LEBMS yra Tarptautinės evangeliškos bažnytinės muzikos sandraugos narė. Jos veikloje dalyvauja evangelikų bažnyčių - liuteronų, baptistų, reformatų chorų vadovai, vargonininkai, choristai, teologai bei kiti besidomintys evangeliška muzika. Sandraugos pirmininku iki 1998 m. pavasario buvo kruopštus muzikas, chorvedys Bronislovas Skirsgilas. Šiuo metu pirmininke išrinkta Kauno ev. liuteronų bažnyčios vargonininkė ir choro vadovė Virginija Balčiauskaitė - Daugirdienė, pavaduotoja - Vilniaus ev. reformatų choro "Giesmė" vadovė ir dirigentė Tamara Blažienė. LEBMS kiekvieną vasarą Klaipėdoje organizuoja dviejų savaitių giedojimo ir vargonavimo seminarus, kur praktiniams užsiėmimams vadovauja Tamara Blažienė ir Virginija Daugirdienė, o rezultatai parodomi koncertuojant visuomenei.

Nepaisant užpustytų kelių į visuotinį susirinkimą Klaipėdoje š.m. vasario 25 - 26 dienomis iš visos Lietuvos rinkosi Sandraugos nariai. Buvo pasidžiaugta išleistu giesmynu jaunimui "Tesuskamba giesmės", baptistų bažnyčios giesmynu "Giesmių vainikas" /išleista tikintiesiems ir atskirai gaidos vargonininkams/, diskutuota apie ruošiamą kun. Liudviko Fetingio ev. liuteronų bažnyčios giesmyną su gaidomis. LEBMS pirmininkė V.Daugirdienė papasakojo apie praėjusiais metais atliktus darbus bei informavo apie ruošiamą kasmetinei Giesmių šventei, kuri šiais metais turėtų įvykti Rusnėje birželio 5 d., o doc. D.Kiselitinaitė kalbėjo apie kasmetinę Giesmių giesmelę vaikams, kuri įvyks gegužės 8 d. Marijampolėje. LEBMS pirmininkės pav. T.Blažienė priminė, kad šios vasaros giedojimo ir vargonavimo seminaras bus skirtas krikščionybės dutūkstantmečio jubiliejui.

Malda, giesmėmis ir bendrais pietumis baigėsi šis malonus susirinkimas - susitikimas.

Vilniaus ev.reformatų choro "Giesmė" chormeisterė Janina Pamarnackienė

Gyvos parapijos esmė ir uždavinys

/ sutrumpinta /

Svarbus evangelikų bažnyčiai klausimas dabar ir ateityje yra gyva parapija, kuri turi būti ne tik senosios tradicijos nešėja, bet ir gyvas, stiprus, moralinių jėgų pripildytas organizmas, kaip atgimimo faktorius, veikia nuolat, lyg energijos srovė, lyg dvasinio gyvenimo židinys.

Mūsų jėgos šaknys yra praeityje, mes semiame stiprybę iš Kristaus Evangelijos, kuri tapo mumyse gyvybe ir jėga ir įsikūnijo tarp mūsų.

Evangelikų parapijose turi būti ugdoma krikščionių kultūra. Bet kas tai yra kultūra? Kultūra - tai dvasios, tai sielos išraiška, daugiau pasakysiu: kultūra - tai pati dvasia, realus sielos įsikūnijimas. Šitie žodžiai daugeliui žmonių yra nesuprantami, jų vietoje pavartokime - "asmenybė". Stipri, šauni, išlavinta, nuo visų išorinių poveikių laisva asmenybė, trokštanti tobulumo visuomenės tarnystėje, kuri jaučia save dalimi didelės Dievo prigimties ir stengiasi kaip aukštesnio pasaulio pilietis būti išganyta, išganyta ne tik viena, bet drauge su visais savo broliais ir seserimis - tokia asmenybė, tai pamatas gyvos parapijos. Kristus sako: "Ką padėtų žmogui, jei jis visą pasaulį laimėtų, o netektų savo sielos? Ką galėtų žmogus duoti, kad atpirktų savo sielą? /Mat. 16,26/. Kitaip sakant, žmogus gali būti turtingas, gali būti garbinamas savo vienlaikių kaip didvyris, bet, jei jis nieko nedaro sielos išgelbėjimui, jei jis palieka neištikimas sau, žmogaus paskirčiai ir krikščionio pašaukimui, tuomet negali jam padėti ir visas pasaulis.

Jeigu parapija nori būti gyva, tuomet ji turi visų pirmiausia turėti gyvus parapijos narius, ji turi susidėti iš "asmenybių". Ir jeigu taip yra, kaip neturėtų dvasia, siela turėti didžiausios reikšmės mūsų vidujiniame gyvenime? Todėl turime lavinti mūsų parapijiečius dvasiškai. Sielos lavinimas pas mus labai silpnas. Galima pabaigti gimnaziją arba net universitetą ir turėti visai mažai tikros kultūros, vaikščioti su šilkiniais drabužiais, brilianto žiedais, o vidujiniai būti šiurkščiam, neišlavintam ir laukiniam! Kultūroje mūsų tėvai prieš šimtą metų stovėjo daug aukščiau. Po ruda rudine nešiojo aukso širdį, šventa ugnis degė jų širdyse. Kuomet šeimos tėvas dienos kaitroje traukdavo sunkų arkla, jo mintys užsiimdavo giliomis problemomis, abstrakčiais dalykais, jis mintydavo Jobo knyga, šitą pasaulio literatūros perlą, jis giliai galvodavo, kokiam tikslui turi žmogus - teisingasis - kentėti, ir, pakėlęs pavargusias rankas į visų Tėvą, karštai meldavosi: "Viešpatie, nevesk mus pagundiman, bet suteik, kad ištikimai iškeštume visa, ką mums palikai". Iš tikrųjų, "ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o netektų savo sielos?" O motina vargingame namų ūkyje aiškino vaikams Jėzaus pamokslą ant kalno, kad "palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti; palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti". Ir iš tikrųjų, paguoda nuo Viešpaties Kristaus nusileisdavo į širdis beturčių žemėje, bet vidujiniai, sieloje taip begaliniai turtingi.

Penkias dešimtis metų atgal mano tėvas, kuris buvo dirbęs Biržų parapijoje 18 metų, persikėlė į Mintaują (Jelgavą). Tarp savo parapijiečių paliko daug draugų, ypačiai tarp senosios parapijiečių generacijos. Kai kurie iš jų rašydavo kai kada jam laiškus, esu juos skaitęs, ir stebėjau minčių turtingumu ir dvasios gihumu šitų paprastų, bet vidujiniai taip turtingų baudžiavos laikų žmonių. Jie nagrinėjo tokias galias problemas, apie kurias šiandien gal būt net ne vienam abiturientui per sunku galvoti. Jei įsivaizduoju šitus mūsų netolimos praeities laikus, turiu nenoromis galvoti apie pirmąją graikų krikščionybę, kada net Atėmų ar Korinto vandens nešėjai ir darbininkai rinkoje ir viešose aikštėse diskutuodavo ir kalbėdavo apie Trejybės esmę, apie neoplatonų filosofiją ir apie pastangas sujungti ją su naująja krikščionybės pasaulėžiūra.

Iš tikrųjų sielos lavinimą, kurio mums šiandien trūksta, turėjo mūsų tėvai! Taigi, jei norime būti gyvos parapijos organizmu, rūpinkimės savo sielą tobulinti, rūpinkimės vidujinį žmogų pakelti. "Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas." /Mat. 5:48/. Skleiskime sielos kultūrą, ugdykime krikščionių pasaulėžiūrą, juk turime pamata, ant kurio gali pakilti gyva parapija. Atskira parapija tai yra vietinis visų narių susijungimas, kurie pasiremdami Dievo Žodžiu ir Sakramentu,

sudaro dalį krikščionių bažnyčios, kurie išpažįsta tą pačią tikyba, dalyvauja bažnyčios susirinkimuose ir pagal krikščionių etiką gyvena. Jeigu sielos kultūra ir sielos ugdymas ant Kristaus mokslo pamato yra svarbiausia gyvosios parapijos susidarymo sąlyga, parapijos, kurios kiekvienas atskiras narys turi būti teisybės liudytoju ir moralės apaštalu, - tai istorinis gyvosios parapijos gyvenimas turi apsireikšti tuo, kad ji būsianti visuomenės, tautos, valstybės sąžinė. Didelė ir praktiški mintis: parapija - tautos gyva sąžinė! Aukščiausias tautos dvasinės kultūros laipsnis yra, jei tautos tarpe randasi taip vadinamoji "viešoji opinija" ("visuomenės nuomonė"), tai reiškia, kad moralės principai taip giliai yra įleidę savo šaknis į tautos sąmonę, jog kiekvienas prieš istorinius ir tradicinius tautos pamatus padarytas prasižengimas, geriausios tautos dalies, t.y. viešosios opinijos, bus nuteistas. Mes, deja, neturime dar iki šiol viešosios opinijos. Tačiau buvo laikas, kuomet mūsų ev. reformatų visuomenėje viešpatavo viešoji opinija, palaikanti Lietuvos Sinodo autoritetą, būdama pati paremta moralinio religinio bendradarbiavimo daugelio gyvųjų parapijų; ji irgi pastiprino gerą nuomonę apie mus mūsų užsienio brolių tarpe.

Noriu pateikti mažą, bet labai charakteringą pavyzdį iš XVIII-to šimtmečio, kai Gardino gubernijoje gyveno didelis magnatas S., savo bažnyčios steigėjas, patronas ir laikytojas. Jis ir jo sūnūs labai prasižengė prieš sekma Dievo įsakymą: "nesvetimoteriauk". Maža patrono parapija padavė dėl magnato ir jo sūnų blogo elgesio skundą Sinodui, šitai visos bažnyčios kolektyvinei sąžinei. Lietuvos Sinodas nutarė, kad magnatas ir jo sūnūs turi viešai atlikti atgailą. Ir tikrai: vieną sekmadienį, pamaldų metu, atsidarė bažnyčios durys ir patronas su savo sūnumis atgailos rudinėmis apsitaisę, basakojai, galvas žemai nulenkę, gedulingų vargonų tonų lydimi atsistojo prieš savo parapiją prie Dievo stalo grotų ir, išklause iš kunigo burnos Sinodo tėvišką sprendimą, pripažino savo kaltbę, atsiprašę Dievą, tapo iš naujo į parapiją priimti ir prie Dievo stalo prileisti. Šis mažas pavyzdys parodo jėgą viešosios opinijos - gyvos parapijos sąžinės, kuri apdovanojo savo Sinodą tokiu aukštu autoritetu, paremtu tikrai sielos kultūra, parodo aukštą žmogaus sielos kultūrą, kuris nežiūrint to, kad žmogiškai imant galėjo ignoruoti Sinodo sprendimą, visgi turėjo gilų supratimą apie visuomenės nuomonę, kuri atvedė jį pas savo klaidų pažinimą. Gražus paveikslas aukštos visuomenės iš mūsų praecities! Bažnyčios disciplina arba pabaudimas - tai tikrai krikščionių viešosios opinijos veikimas ir įvykdymas. Visa gyva parapija dvasios vienybėje išreiškia savo moralės jėgas krikščionybės prasmėje, ir prieš šitą moralės jėgą turi kiekvienas nusilenkti.

Nenorime pripažinti ir nepripažįstame nei anatemių ar prakeikimų, nei priverstinių atsivertimo priemonių ar aštrių viešų iš bažnyčios atskirimų, mes žinome tik vieną Kristaus meilės ir savigarbos įsakymą, išreikštą Jėzaus žodžiuose Mato evangelijos 18 skyriuje. Todėl yra bažnyčiai, gyvai parapijai tik didelis laimėjimas, jeigu visi vidujiniai atšalę, kurie nieko bendro nenori turėti su Kristaus bažnyčia ir mokslu, patys iš bažnyčios išstojo. Mažų mažiausia, bet vidujiniai gyva bažnyčios draugystė daugiau reiškia, negu didelė atšalusi, tik paviršutiniai Kristaus vardą nešanti.

Gyva parapija mūsų reformatų pasaulėžiūros prasme yra tokia, kuri Kristaus dvasios vedama, skleidžia sielos kultūrą, siekia tobulumo, stengiasi čia žemėje įsteigti Dievo karalystę ir per visuomenės nuomonę ir bažnyčios moralės etikos discipliną auklėja savo narius, kad jie darytų žmogaus vardui garbę, neštų artimui laimę ir naudą, ir viską darytų Dievo garbei !!!

Dar noriu pateikti svarbią gyvosios parapijos ypatybę: socialinis darbas krikščionių meilės veikimo plotmėje; kaip pavargėlių priežiūra, misija stabmeldžių tarpe, evangelizacija, švietimo darbas, šventadienio mokyklos, krikščioniška spauda ir t.t. Gyvos parapijos reikalavimas irgi yra, kad parapija nebūtų per didelė, kad kunigas galėtų aplankyti visus parapijiečius ir būtų su kiekvienu nariu nuolatiniame ryšyje, suprastų parapijiečių reikalus ir žinotų jų troškimus.

Gyvos parapijos uždavinys - vesti savo narius į tokią moralinę - religinę aukštąbę, kuri visiškai atitiktų jos sąvoką. Daugiausia veikianti priemonė tam tikslui įvykdyti yra Dievo Žodis, Kristaus Evangelija, tikėjimas ir meilė.

APIE AUTORIŲ PROF. DR. KUN. KONSTANTINĄ KURNATAUSKĄ

Prof. dr. gen. superint. kun. Konstantinas Kurnatauskas buvo kilęs iš senos kunigų šeimos, kurios pirmtakas Andriejus Kurnatovskis atvyko į Lietuvą iš Poznanės 1676 m. ir tarnavo Slucko kunigaikštijos pastarosta. Net 9 kunigai tarnavo Lietuvos reformatų bažnyčiai "Unitas Lithuaniae". Vladislavas kunigavo Kelmėje ir Izabeline, buvo išrinktas vicesuperintendentu, eilavo religines giesmes; Boguslavas - Papilyje ir Izabeline, buvo Gardino distrikto vicesuperintendentu; Boguslavas Samuelis kunigavo ir mokytojavo Slucke; Titas, Konstantino senelis, buvo vicesuperintendentas; Oskaras, Konstantino tėvas, vicesuperintendentas; Felicijanas - Slucko parapijos kunigas, tikybos mokytojas; Jonas kunigavo Izabeline; Vytautas, Konstantino sūnėnas, Papilyje. / "Sėjėjas" Nr.8, 1938 m./

Konstantino Kurnatausko senelis Titas buvo studijavęs Vilniaus Universitete filosofiją, vėliau Dorpate teologiją, dirbo Kėdainių reformatų kolegijos mokytoju, taip pat ir kunigu. Kai 1832 m. ši mokykla caro valdžios buvo uždaryta, jį pakvietė Kražių reformatų konvikto inspektoriumi. Ten 1834m. gimė sūnus Oskaras. Oskaras taip pat buvo kunigu, 18 metų iškunigavo Biržuose, su senj.K.Močiulskiu rūpinosi dabartinės Biržų reformatų bažnyčios statyba. 1875 m. priėmė Mintaujos reformatų parapijos kvietimą ir su šeima ten persikėlė. 1878 m. balandžio 9 d. Mintaujoje gimė Konstantinas. Mokėsi Mintaujos ir St.Peterburgo reformatų gimnazijose, 1897 m. įstojo į Dorpato teologijos fakultetą, 1899 m. persikėlė į Karaliaučių, 1901 m. baigė Karaliaučiaus teologijos ir filosofijos fakultetą, įstojo į Leipcigo Universitetą studijuoti filosofiją ir istoriją, 1903 m. Erlangene, Bavarijoje, gavo filosofijos daktaro laipsnį, tais pat metais buvo ordinuotas kunigu. Jam paskirta Kelmės parapija su filijomis Kėdainiuose, Deltuvoje ir Seirijuose. 1905 m. K.Kurnatauskas buvo išrinktas Vilniaus reformatų Kolegijos nariu, 1913 m. pakviestas kunigauti į Vilnių. 1918 m. bolševikams užėmus Vilnių, grįžo į Kelmę ir aptarnavo šią parapiją iki 1938 metų. Ten gyvenant, 1920 m. buvo pakviestas mokytojauti Kelmės progimnazijoje /po kurio laiko gimnazija/, vėliau paskirtas jos direktoriumi, 1925m. kartu su kitais kunigais rūpinosi ir įsteigė Evangelikų teologijos fakultetą prie Kauno Valst. Universiteto, buvo to fakulteto docentu, profesoriumi net Universiteto Senato nariu. 1938 m. mirus Vilniaus Reformatų Bažnyčios Sinodo gen. superint. kun. Mykolui Jastžembskiui, K.Kurnatauskas buvo Vilniaus Sinodo išrinktas Vilniaus gen. superintendentu ir išbuvo šiose pareigose iki 1941 metų. Pasitraukęs į Vakarų apsisostojo Lehrteje, prie Hanoverio /Vokietija/. 1953 m. Lietuvos Reformatų Bažnyčios Sinodo tremtyje buvo išrinktas gen. superintendentu. Prof. dr. gen. superint. kun. Konstantinas Kurnatauskas mirė 1966 m. vasario 3 d. Rastede, prie Oldenburgo /Vokietija/.

Jo darbų sąrašas ilgas: dirbo Vilniaus Sinodo archyvo redakcinėje komisijoje, kuri išspausdino 4 sąsiuvinis dokumentų "Monumenta Reformationis Polonicae et Lithuanicae" /Ref.Bažnyčios istorijos šaltinių rinkinys - 3 tomai ir turinio sąsiuvinis nuo 1911 m. iki 1920 m./; parašė ir išleido knygas: "Jono Kalvino reikšmė reformacijai", "Jobo knygos problema ir graikų tragedija", "Jėzus Kristus Talmude", "Reformatų bažnyčia Lietuvoje", Hebrajų kalbos vadovėlis, "Senojo Testamento svarba krikščioniškai bažnyčiai", "Gyvos parapijos esmė ir uždaviniai", "Karolio Barto teologija", "Jonas Gružauskas- Kelmės ev.reformatų bažnyčios steigėjas", "XVII-to šimtmečio kankinė Lietuvoje" ir kt. Nuo 1925 m. iki 1931 m. redagavo Lietuvos reformatų bažnyčios mėnesinį laikraštį skirtą inteligentams "Mūsų žodis", atstovavo Lietuvos reformatų bažnyčią Pasaulinės Reformatų Bažnyčių Sąjungos /WARC/ kongresuose Cordiffe, Budapešte, Hagoje, Larvike, buvo Jono Laskio /reformatų bažnyčios "Unitas Lithuaniae" įkūrėjo/ draugijos garbės narys.

Toks buvo prof. dr. gen. superintendentas Konstantinas Kurnatauskas, kuris pusę savo amžiaus tarnavo Lietuvos Reformatų Bažnyčiai - savo protėvių garbingam tikėjimui.

IR VĒL RINKOMĒS PASAULINEI MOTERŲ DIENOS MALDAI

Beprasidedantis pavasaris - kovo mėnesio pirmasis penktadienis primena mums apie pasaulinį moterų solidarumą. Šią dieną vyksta Pasaulinės moterų maldos dienos (PMMD) pamaldos. Tai ekumeninis renginys, į jį kviečiamos visų konfesijų moterys. Pamaldas gali vesti ir pasaulietės. Ši šventė jau turi ilgą istoriją. 1997 metų vasarą turėjau laimės ir garbės dalyvauti Šveicarijos moterų surengtose iškilmingose pamaldose Schwarzenberg'o mieste, skirtose paminėti PMMD 110 metų jubiliejų. Vokietijos moterys tokiai bendrai maldai rinkosi daugiau nei prieš 50 metų.

Pasaulinis MMD komitetas yra įsikūręs JAV, jam vadovauja p.Peter Navamani iš Indijos, atsakingoji sekretorė - p.Eileen King. Europos delegatė šiame komitete yra šveicarė p.Marty Voser. Paprastai šiam komitetui paraiškas rengti PMMD liturgiją siunčia daugelis šalių, kur moterų veikla yra labai aktyvi ir solidari ir kurios nori, kad už jų šalį būtų meldžiamasi. Komitetas atrinka labiausiai pavykusį projektą, atsižvelgdamas į tos šalies moterų sunkią socialinę padėtį, jų skurdą ir vargą, bei į jų aktyvumą ir norą iš to vargo pakilti. Aukos, surinktos šių pamaldų metu viso pasaulio bažnyčiose, visada pervedamos tai šaliai, kuri rengė liturgiją. Tai svari parama tos šalies moterų veiklai.

Vilniuje PMMD pamaldos pirmą kartą įvyko 1995 m. kovo mėn. 3 d. Tuomet jos buvo surengtos Vilniaus reformatų bažnyčios moterų iniciatyva, jose dalyvavo liuteronės, taip pat ir kelios katalikės. Šiemet jau rinkomės penktą kartą ir noriu pasidžiaugti, kad kasmet šių pamaldų populiarumas didėja, vis daugiau moterų iš įvairių konfesijų atvyksta į jas. Šiemet meldėmės už Venesuelos moteris, kurios savo paruoštoje liturgijoje kreipėsi į mus savo tradiciniu "Bendicion" (prašau palaiminimo), tikėdamos iš mūsų lūpų sulaukti "Dios te bendiga" (telaimina tave Dievas). Labai noriu tikėti, kad mūsų moterų nuoširdi malda ir linkėjimai pasiekė jas per mūsų Viešpatį Dievą ir Šventąją Dvasią, kurių garbei mes skyrėme savo maldas ir mintis. Pamaldų šūkis buvo "Švelnus Dievo prisilietimas".

Man labai patiko šių metų pamaldos. Jos, kaip jau įprasta, skambant varpams prasidėjo įspūdinga procesija, kurią su kryžiumi rankose vedė liuteronų senjorė p.Lilija Rotkytė, lydima mažųjų giedotojų. Procesijoje dalyvavo liturginė grupė ir visos giedotojos. Liturginę grupę sudarė 4 konfesijų moterys: liuteronės, Romos katalikės, stačiatikių atstovė ir reformatė. Pamaldoms sumaniai vadovavo Liuteronų bažnyčios kunigo padėjėja teologė p.Kristina Ivanauskienė. Meldėmės už įvairių šalių, mums artimų ir labai tolimų, moteris. Meldėme, kad Dievo švelnus prisilietimas stiprintų mūsų tikėjimą ir pasitikėjimą, kad atvertų mūsų širdis meilei savo artimui ir užuojautai silpnesniems, sergantiems ir vargą vargstantiems, kad mūsų akys regėtų, o ausys girdėtų, kad rankos mokėtų duoti, kad padėtų mums atgimti naujam gyvenimui ir kad Šventoji Dvasia apsigyventų mumyse. Nuoširdžiu giedojimu mūsų širdis pamalonino stačiatikių moterų ansamblis, vadovaujamas Solveigos Bosaitės. Tikra staigmena buvo viešnios iš Ukmergės - muzikos mokyklos katalikių mokytojų ansamblis "Soliutaris", gražiu, skambiu giedojimu papuošęs mūsų pamaldas. Vienuolė sesuo Beatričė pagiedojo ispaniškai, amerikietė p.Rhut Petraitis - hebrajiškai, sau pritardama gitara - norvegė p.Koni Telman. Romos katalikių atstovė Aurelija Perednytė pasakė labai prasmingą pamokslą. Pamaldų metu pirmą kartą buvo rinktos aukos ir jos bus išsiųstos į Venesuelą. Į aukotojų sąrašą bus įrašytas ir Lietuvos vardas.

Po pamaldų dar ilgai dalyjomės įspūdžiais, dėkojome vienos kitoms, o ypač mūsų viešnioms giedotojoms ir pažadėjome, jei tokia bus mūsų Viešpaties valia, vėl susitikti ateinančių, jubiliejinių 2000 metų kovo mėnesio pirmąjį penktadienį. Tikimės sulaukti ir Jūsų, mieli skaitytojai.

Renata Bareikienė

Kodėl mes vadinamės reformatais, o ne kalvinistais

Reformatų Bažnyčia priėmė nevisoj pilnumoj Kalvino, bet Šveicarijos Reformacijos mokslą. Po Trisdešimties metų /1618-1648/ karo Šveicarijos Reformacijos šitikinimų pasekėjai save vadino reformatais. Todėl ir Lietuvos reformatai, priėmę Šveicarijos Reformacijos mokslą save vadina ne "kalvinais" ar "kalvinistais", o tik reformatais.

Iš J.Kregždės "Lietuvos reformatų raštija"

Ir šiuolaikinis menas gali skelbti Gerąją naujieną

Ev. liuteronų bažnyčios jaunimo kvietimu š.m. vasario 4 -7 d.d. kartu su Gedimiu Puloku, Karolina Ivanauskaite ir Pauliumi Juška dalyvavau Krikščioniško studentų jaunimo surengtame seminare Danijos šiaurėje. Seminaro tema buvo: "Menas Bažnyčioje". Jau patį pirmą vakarą nagrinėjome kas yra menas, ar bažnyčios menas yra daugiau nei puošimas, kas apsprendžia kas yra menas, ar tinka bažnyčiai šiuolaikinis menas, ar paskaita su šiuolaikinės grupės REM klipo "Everybody hurts" vaizdajuoste gali skelbti Gerąją naujieną? Paskaitas skaitė Danijos teologijos dėstytojai. Buvo nagrinėjami ikonografijos principai, vokiečių dailininko H.Falcono paveikslų ciklas "The Scandalum". Supratau, kad nežinant Šv.Rašto sunku suprasti krikščionišką meną, nes jis atlieka mokomąją funkciją. Taip pat buvo užsiminta apie Reformacijos laikus ir pakitusį požiūrį į meną. M.Liuteris sakė, kad patys paveikslai nieko nepiktina, tik didelė klaida yra laukti išganymo per juos: "Su Dievu negali būti jokių derybų" - pabrėžė M.Liuteris. Įdomu buvo sužinoti, kad protestantai uždraudė vaizduoti Mariją kaip tarpininkę tarp Dievo ir žmogaus. Mus nustebino vietinės bažnyčios vargonininko Morgenso Janseno atsivežta technikos gausa, bet dar labiau nustebino jo kuriama bažnytinė muzika. Pagrindinis klausimas, kurį sprendė autorius: "Ar muzikos kūrinys girdisi "plakanti" širdis?" Dėstytojas K.Kristiansen įrodė, kad kiekviename meno kūrinys yra LOGOS /protas/ ir MYTOS /jausmai/ elementų. Manau, kad mūsų bažnyčiose vyrauja LOGOS. Visada buvo nuomonių įvairovė: vieni teigė, kad mes Dievą sumenkinome, apribojome, kiti teigė, kad paveikslai gali atlikti ne tik puošimo, bet ir mokomąją funkciją, aiškinti Šv.Raštą kaip pamokslą. Žymus dailininkas per trejus metus apipavidalino koplyčią. Tai buvo erdvus baltai - mėlynas kambarys. Atrodo, kas gali būti jame svarbu krikščioniui? Tačiau ilgiau jame pabuvus atsiranda pribloškiantis raudonos spalvos išpūdis - Kristaus kraujo simbolis. *Įsitikinau, kad net šiuolaikinis menas gali skelbti Gerąją naujieną.*

Studentė Inga Cuprevaite

Mano dvasia prabunda

*Mano dvasia prabunda,
Kai Tavo balsą girdžiu,
Kai savo žvilgsnį sunkų
Atgrėžiu Tau ir meldžiu.*

*Atsaką gavęs džiaugsiuos
Nors bus ir daug apkalbų,
Gal ir neįaukiai jausiuos
Prieš smalsų žvilgsnį žmonių.*

*Savo vargais aš skundžiuos
Ir paseknėm nuodėmiu,
Aš į Tave suklupęs
Savo rankas keliu.*

*Bet pilną širdį meilės
Dievas pripildys man,
Tai bus galinga laimė-
Širdis paties Jį ten.*

*Žmonės matys koks geras
Dievas yra visiems,
Jeigu tik Jo nevengsi,
Jis kiekvienam padės.*

Žilvinas Žiziūnas

Paminklai, pro kuriuos mes vaikštome

Pilies g. 22 - buvęs Medicinos kolegijos namas, statytas XVI a. pr. Jau 1609 m. priklausė Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės didžiajam etmonui Kristupui Radvilai. Vėliau šį namą jis įkeitė ev. reformatų bendruomenei. 1609 -1644 metais buvo pastatytas dviaukštis mūrinis korpusas. 1668m. namą nusipirko Lydos maršalka Teofilis Duninas Rajeckas, išplėtė jį ir 1678 m. pardavė Žemaičių seniūnui Andrejui Pliateriui. 1683 m. namą nupirko Universitetas Medicinos kolegijai, todėl šis pastatas ir vadinamas Medicinos kolegijos namu.

Pylimo g. 20 - gyvenamasis namas, kuriame gyveno komp. K.Galkauskas. Namą pastatytas 1822 m. pagal architektų Vikentijaus Gorskio ir Kipriano Maculevičiaus projektą Vilniaus evangelikų reformatų kolegijai, turėjo 21 butą. Kompozitorius, dirigentas ir reformatų bažnyčios vargonininkas Konstantinas Galkauskas 1918 - 1959 metais gyveno III aukšte, 5 bute /3 kambarių/: darbo kambarys buvo langais į gatvę. Vos persikėles į šį butą, Galkauskas jį užleido Vilniaus muzikos mokyklai, o su šeima gyveno namo mansardoje. 1921 m. uždarius mokyklą, Galkauskai vėl grįžo į savo butą. Gyvendamas mansardoje, Galkauskas dirbo Vilniaus muzikos mokyklos direktoriumi (1919 - 21), Tarybų Lietuvos švietimo komisariato muzikos sekcijos vedėju (1919), dėstė Vytauto Didžiojo gimnazijoje (1925 - 1937), privačioje rusų mergaičių gimnazijoje (1926), Žydų muzikos institute (iki 1939), Vilniaus muzikos mokykloje (nuo 1940), LTSR konservatorijoje (nuo 1945), tapo profesoriumi (1947). K.Galkauskas su dukra Tamara Vilniuje daug koncertuodavo. 1960 m. kompozitorius persikėlė į namą Poželos gatvėje. Jo butas /Nr.5/ 7- me dešimtmetyje buvo pertvarkytas į du butus. Kompozitoriaus atminimui prie namo pagrindinio fasado 1967 m. buvo pritvirtinta memorialinė lenta.

Šv. Jonų ir Didžiosios g. sandūroje yra buvusios kardinalijos gotikiniai rūšiai. Šiame sklype XV a. I pusėje jau stovėjo 4 gotikiniai namai su rūšiais. Trys jų buvo prie Šv.Jonų, vienas prie Didžiosios g. Puošniausias ir didžiausias buvo kampinis namas su rūšiais. XVI a. vid. namai atiteko Mikalojui Radvilai Juodajam. Manoma, kad tada, kai jis buvo jų savininkas, namai stovėję prie Šv.Jonų g. buvo sujungti į vieną, rekonstruoti, įrengta koplyčia reformatų parapijos reikmėms. Mirus Mikalojaus Radvilos Juodojo žmonai Elžbietai Šidloveckai, ji buvo palaidota rūmų rūsyje. 1655 m. šalia žmonos palaidojamas ir pats Radvila Juodasis. Sūnams sugrįžus į katalikybę, Radvilų palaikai buvo perkelti į Dubingių bažnyčios rūšį. Rūmai atiteko sūnui Jurgiui - kardinolui ir nuo to laiko pradėti vadinti kardinalija. Apie 1600 m. rūmai atiteko Albrechtui Stanislovui Radvilai. 1832 m. rūmai - Vitgenšteimų nuosavybė. Šie 1849 m. rūmus pardavė Pašto departamentui, po rekonstrukcijos juose įsikūrė Vilniaus centrinis paštas ir telegrafas. 1944 m. pašta nuniokojo gaisras, po karo baigtos griauti rūmų liekanos. 1979 m. pagal archit. A.Lukšo projektą virš rūsių pastatytas gyv. namas, rūšiai restauruoti ir buvo ruošiamasi juos pritaikyti Ryšių muziejui.

Išrinkta iš Lietuvos TSR istorijos ir kultūros paminklų sąvado I tomo, Vilnius

Biržų kunigaikštystės žemėlapis Radvilų valdos istorija ir kartografija

Lietuvos istorijos institutas 1997 m. išleido R.Ragauskienės ir D.Karvelio knygą "1645 m. Juzefo Naronovičiaus - Naronskio Biržų kunigaikštystės žemėlapis - Radvilų valdos istorija ir kartografija", kurioje pirmą kartą istoriniams tyrimams panaudotas išlikęs unikalus 1645 m. Biržų kunigaikštystės žemėlapis. Paskutinis jo savininkas - Maltos ambasadorius Argentinoje Karolis Radvila 1993 m. gegužės 7 d. padovanojo žemėlapi Lietuvos kultūros ministerijos Muziejų skyriui.

Žemėlapis ypač įdomus mums, reformatams. Jame pažymėtos Biržų, Papilio, Salamiesčio, Nem.Radviliškio, Panemunės ir Saločių reformatų bažnyčios. Jei pirmos keturios tebestovi, tai Panemunėje ir Saločiuose vargu ar rasi nors kelis reformatų kiemus.

Daliņa Gudliauskienė

Šventė Lietuvos aklųjų bibliotekos salėje

Šm. sausio 15 d. Vilniuje į Lietuvos aklųjų biblioteką rinkosi žmonės pagerbti žurnalistą, reformatą Saulių Plepį, švenčiantį savo šešiasdešimtmetį. Daug gražių, šiltų žodžių apie Jubiliatą pasakė iš visos Lietuvos susirinkę jo draugai, bendradarbiai, pažįstami. Koncertavo pagal Sauliaus sudarytą programą Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė", vadovaujamas Tamaros Blažienės, choras, kurio aktyvus narys yra jis pats. Nedaug kas iš mūsų žino apie Sauliaus likimą ir veiklą, todėl spausdiname V.V.Toločkos straipsnį iš Jubilejui bendradarbių paruoštos S.Plepio darbų rodyklės "Literatūros rodyklė 1955 - 1998", papildytą LAB direktorės J.Kulienės mintimis, išsakytomis jubilejinio renginio metu.

D.Gudliauskienė

Reikšmingesnės gyvenimo ir veiklos datos

Saulius Plepys gimė 1939 m. sausio 10 d. Šiauliuose, darbininkų šeimoje. Jo tėvas buvo traukinių mašinistas. Kūdikystėje susirgęs meningitu, neteko regėjimo. 1948 - 1959 m. mokėsi Kauno aklųjų vidurinėje mokykloje. 1964 m. baigė Vilniaus universitetą, studijavo rusų kalbą ir literatūrą. Tais pačiais metais išrinktas Lietuvos aklųjų draugijos (LAD) Vilniaus tarprajoninės valdybos pirmininku. 1966 m. perėjo dirbti redaktoriumi į LAD leidyklą. Parengė pirmąjį garsinį žurnalą (be pavadinimo), vėliau pavadintą "Spinduliu". 1967 m. paskirtas žurnalo "Mūsų žodis" vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoju, nuo 1972 m. - žurnalistų sąjungos narys. 1973 - 1989 m.m. dirbo LAD leidyklos direktoriumi, vyriausiuoju redaktoriumi. Ištikus 15 metų kūrybingai jai vadovavo. Tai buvo šios įstaigos klestėjimo metai. Nuo 1998 m. yra LAB (Lietuvos aklųjų bibliotekos) Lietuvos aklųjų istorijos muziejaus vedėjas.

S.Plepys išspausdino įvairaus pobūdžio straipsnių ne tik LAD žurnale "Mūsų žodis", bet ir kitoje spaudoje, sovietiniais metais - "Tiesoje", "Švyturyje", "Jaunimo gretose", dabar spausdinasi "Lietuvos aide", "Dienovidyje", nuo 1996 m. Lietuvos invalidų draugijos laikraštyje "Bičiulystė". Atgimimo pradžioje Saulius aktyviai įsijungė į Sąjūdį, 1988 - 1989 m. buvo radijo BBC rusų tarnybos neetatinis korespondentas, perduodavo žinias apie įvykius Lietuvoje į Londoną.

Daug dirba tifologinės* literatūros srityje: iš rusų kalbos yra išvertęs tifologinės literatūros knygų, kartu su A.Baltramiejūnu sudarė "Tifologijos enciklopedinį žodyną" - 19 knygų, kurį Brailio raštu LAD leidykla išleido 1981 - 1986 m.; jo "Etiudai apie akluosius" Brailio raštu išleisti 1989 m., o "Maištą prieš lemtį" reginčiųjų raštu 1994 m. išleido J.Marcinkaus leidykla "Eldija".

Saulius Plepys - neregijų literatūros kūrybos almanacho keturių tomų sudarytojas, Kovalenkos "Tifopedagogikos" iš rusų kalbos vertėjas.

Šimo metu jubilias kartu su Šiaulių universiteto prof. Vytautu Gudoniu ruošia antrąjį, žymiai papildytą Tifologinio žodyno leidimą reginčiųjų raštu. Už ilgametę tifologinę veiklą bei "Tifologijos enciklopedinio žodyno" parengimą LAD CV prezidiumas 1986 m. S.Plepiui paskyrė tifologijos premiją.

Tiek mokydamasis aklųjų mokykloje, tiek dirbdamas draugijoje, S.Plepys dalyvavo meno mėgėjų kolektyvuose: grojo saksofonu, dainavo LAD Vilniaus kultūros namų estradiniame orkestre, kaimo kapeloje, folkloro ansamblyje, o nuo 1992 m. gieda Vilniaus evangelikų reformatų chore "Giesmė". Saulius - dar ir sportininkas. 1954 m. jis buvo LAD šachmatų čempionas, turi pirmą atskirį, be to yra prisiekęs žvejys - mėgėjas.

Sklandžiai ir gražiai susiklostė Sauliaus asmeninis gyvenimas: 1969m . jis vedė Juliją Žilionytę, su ja užaugino du vaikus - Giedrę ir Evaldą.

Taip apie Saulių, plačių interesų, veiklų, energingą, darbštų, įdomų, nepasidavusį likimo smūgiams žmogų rašo jo draugai ir bendradarbiai -

Valentinas Vytautas Toločka ir Jadvyga Kuolienė

* - Tifologija - graikiškai tiflos - aklas, logos - mokslas. Tifologija - tai mokslas nagrinėjantis neregijų psichologiją, auklėjimą bei lavinimą, jų paruošimą gyvenimui ir darbinei veiklai, pasakojantis apie aklųjų pasiekimus įvairiose kūrybos bei mokslo srityse.

XVI a. pabaigoje Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės teritorijoje veikė
daugiau kaip 200 reformatų parapijų

Spausdiname apie keletą reformatų parapijų, kurias pavyko identifikuoti

Rykantų reformatų bažnyčia

Rykantai - kaimas Trakų rj., Karijotiškių apyl., 9 km į šiaurę nuo Trakų, prie Vilniaus - Kauno geležinkelio ir plento. Bažnyčia yra ant kalvos tarp geležinkelio ir plento /TLE/

Rykantai žinomi kaip viena pirmųjų reformatų gyvenviečių Lietuvoje. 1555 m. jau buvo reformatų parapija. Tuo metu Rykantai priklausė didikui Mikalojui Tolvaišai, kuris globojo reformatus, pastatė jiems bažnyčia, atidarė mokyklą. Nuo tų laikų išlikęs bažnyčios pastatas, nors daug kartų perstatytas, pritaikytas katalikų reikmėms, bet išlaikė būdingiausius gotikos elementus: kontraforsus, gotikinius suskliautimus virš langų.

XVI a. II pusėje Rykantus valdė Žemaičių didikas Adomas Tolvaiša. Jis ir jo žmona Pranckevičiūtė globojo parapiją, skyrė pinigų bažnyčiai ir mokyklai išlaikyti. Po Tolvaišų mirties Rykantai atiteko Oginskiams, kurie 1688 metais Rykantus padovanojo Trakų vienuoliams dominikonams. Bažnyčia buvo atiduota katalikams, daug kas perstatyta, mokykla uždaryta, o apie 1713 metus išnyko ir parapija.

Parengta pagal E. Danilevičiaus "Maršrutai iš Vilniaus", Tarybų Lietuvos Enciklopediją

Šilėnų reformatų bažnyčia

Šilėnai - kaimas Vilniaus rj., Butvydiškių apyl., 16 km į vakarus nuo Vilniaus, Neries dešiniajame krante /TLE/

Šilėnų reformatų parapija, kaip ir Rykantų, XVI a. viduryje įkūrė ir globojo didikai Tolvaišos. Sinodų dokumentuose minima, kad 1644 m. tuometinis Šilėnų parapijos globėjas N. Naruševičius prašo Sinodą skirti kunigą, o 1683 m. kažkoks Skorobogatovas pasisavino bažnyčios žemę ir dėl to vyksta teismas Kaune. 1755 m. Šilėnuose kunigavo Vilniaus senjoras kun. Samuelis Vindiš Solnicki, globojo parapiją Aleksandras Rychlicki. Iki 1841 m. bažnyčios žemė dar priklausė Sinodui ir parapija dar mokėjo mokesčius.

Parengta pagal Vilniaus Sinodų dokumentus

Kuršėnų reformatų bažnyčia

Kuršėnai - miestas Šiaulių rj., 25 km į vakarus nuo Šiaulių, abipus Ventos, į šiaurę nuo Šiaulių - Kretingos geležinkelio /TLE/

Tarybų Lietuvos Enciklopedijos duomenimis Kuršėnų katalikų bažnyčia prieš 1581 metus pasisavino reformatai. Reiškia, iki to laiko jau buvo susikūrusi stipri reformatų parapija, kuriai priklausė dauguma kuršėniškių.

Kuršėnų dvaras nuo 1631 m. iki I Pasaulinio karo priklausė reformatams didikams Gruževskiems. Sinodų dokumentuose Kuršėnų reformatų bažnyčia ir parapija minima 1611 m., kai ją globojo N. Wolski, 1614 m. kunigavo Luboš.

Parengta pagal Tarybų Lietuvos Enciklopediją, Vilniaus Sinodų dokumentus

Kurtuvėnų reformatų bažnyčia

Kurtuvėnai - miestelis Šiaulių rj., Bubių apyl., 21 km į pietvakarius nuo Šiaulių /TLE/

Kurtuvėnuose 1495 metais pastatyta pirmoji bažnyčia, kuri nuo XVI a. pabaigos iki 1614 metų priklausė reformatams, kol ją atsiėmė katalikai. Po 1614 m. buvo pastatyta nauja reformatų bažnyčia, kurioje 1625 - 1629 metais kunigavo Monkevičius. Kurtuvėnų reformatų parapija ir bažnyčia minima to meto Vilniaus Sinodo dokumentuose. Kurtuvėnams labai nukentėjus per XVII a. vidurio karus, bažnyčia nebuvo atstatyta. Matyt, ir parapija po kurio laiko sunyko, nes po 1700 metų jau nebeminima.

Parengta pagal Tarybų Lietuvos Enciklopediją ir Vilniaus Sinodų dokumentus

Pikeliškių reformatų bažnyčia

Pikeliškės - kaimas Šiaulių rj., Padubysio apyl., 10 km į pietryčius nuo Kurtuvėnų /TLE/

1598 m. Pikeliškės perėjo Biržų kunigaikščių Radvilų žinion. Tada, matyt, ir buvo įkurta reformatų parapija, pastatyta jiems bažnyčia.

Sinodų archyvuose Pikeliškių reformatų parapija minima apie 1608 metus. Iš vėlesnių laikų jokių duomenų apie Pikeliškių reformatų bažnyčią ar parapiją nebeužtikama.

Parengta pagal Sinodų dokumentus ir Tarybų Lietuvos Enciklopediją

Musininkų reformatų bažnyčia

Musininkai - miestelis Širvintų rj., ant Musės upės, Neries intako, krantu. Gyvenvietė minima nuo XVI amžiaus. /TLE/

Musininkų reformatų bažnyčia enciklopedijos duomenimis egzistavo XVI a. viduryje - XVII a. viduryje. Prie jos, kaip ir prie kitų reformatų bažnyčių, buvo įsteigta parapijinė mokykla, kuri po 1863 metų sukilimo panaikinta. 1612 m. Musininkų reformatų bažnyčioje kunigavo Čantovskis. Po 1700 metų nei reformatų bažnyčios, nei parapijos neliko.

Parengta pagal Sinodų dokumentus ir Tarybų Lietuvos Enciklopediją

Gelvonų reformatų bažnyčia

Gelvonai - miestelis Širvintų rj., 16 km į vakarus nuo Širvintų /TLE/

Gelvonų reformatų parapija egzistavo XVII a. pradžioje ir priklausė Deltuvos distriktui. Tada ją globojo didikai Mažeikos, buvo pastatę koplyčią. 1642 - 44 metais kunigavo Jokūbas Niedzvieškis. Katalikų bažnyčia pastatyta 1686 metais ir įsteigtas pranciškonų vienuolynas. Matyt, tai ir nulėmė Gelvonų parapijos likimą, nes vėlesniais laikais reformatų parapija nebeminima.

Parengta pagal Tarybų Lietuvos Enciklopediją ir Sinodų dokumentus

Šėtos reformatų bažnyčia

Šėta - miestelis Kėdainių rj., prie Ukmergės - Kėdainių kelio /TLE/

1499 m. statytą Šėtos katalikų bažnyčią XVI a. viduryje perėmė reformatai. Per Šiaurės karą matyt sudegė. Po karo miestelis atsistatė truputį kitoje vietoje. Šėtos reformatų bažnyčia ir parapija minima 1620 metais, po 1700 metų jau parapijos nebebuvo.

Parengta pagal Tarybų Lietuvos Enciklopediją ir Sinodų dokumentus

SVEIKINAME

Nors ir pavėluotai, sveikiname Aušrą ir Gintautą Rackevičius 1998 metais birželio 5d. gimus antram sūnui Mojui. Aukite sveiki ir laimingi!

Parapijos taryba ir seniūnų taryba

INFORMACIJA

1999 m. vasario 28 d. Justiniškių, Karoliniškių, Viršuliškių, Trakų ir Vokės seniūnijos reformatai minėjo savo neseniai mirusią seniūnę Liliją - Olgą Slėniene - Puodžiūnaitę. Maldą už buvusią seniūnę ir per seniūnijos egzistavimo 8 metus mirusius parapijiečius: Liliją Močkurviene, Lidiją Kregždaitę, Joną Kulbį, Otiliją Katkevičienę, Joną Mizarą, Praną Pažusį, Olgą Rydelienę, Vytautą Ruplėną, Mindaugą Suveizdį perskaitė Alfredas Naktinis, giesmėms grojo Birutė Šernaitė. Susirinkę seniūnijos parapijiečiai išsirinko naują seniūnę Irena Petrylienę - Januševičiūtę. Po maldų ir giesmių parapijiečiai gražiai bendravo prie kavai paruošto švediško stalo.

1999 m. kovo 9 d. Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos ir seniūnų tarybos susirinkime buvo nutarta ataskaitinį parapijos susirinkimą šaukti š.m. balandžio 17 d. 11 val.

1999 m. kovo 27 d. įvyko Biržų reformatų parapijos ataskaitinis susirinkimas. Pirmininke liko Palmyra Krikščikienė, o į klausimą ar leisti Biržų reformatų bažnyčioje laikyti pamaldas kun. A. Kvedaravičiui, parapija vieningai atsakė "ne".

Kovo 28 d., Verbų sekmadienį, Vilniaus reformatų bažnyčioje pamaldas laikė Vilniaus liuteronų bažnyčios kunigas Mindaugas Sabutis, po pamaldų koncertavo Skive gimnazijos mišrus choras iš Danijos, vadovaujamas Kjeld Stampe Langballe.

Kaip ir ankstesniais metais, reformatų vaikų stovykla šią vasarą vyks Nemunėlio Radviliškyje nuo liepos 10 d. iki 17 d. Apie reikiamų dokumentų pateikimą ir kitą išsamesnę informaciją suteiks koordinatore Gabija Ramšaitė /tel. 8-22-330707/.

Reformatų jaunimo stovykla vyks Švobiškyje nuo rugpjūčio 7 d. iki 14 d., koordinatorius djakonas Rimas Mikalauskas /tel. 8-257-54626/.

Biržų parapijos kunigas senj. Petras Čepas po sėkmingai atliktos operacijos ir reabilitacinio gydymo jau sugrįžo namo į Medeikius.

Kiekviename mūsų laikraščio numeryje primename telefonus parapijos seniūnų, kurie maloniai Jūsų prašo paskambinti norint sužinoti smulkiau apie informuojamus įvykius, pamaldų tvarką ir kt.

Lietuvos reformatų kunigų telefonai: senjoras kun. Petras Čepas gyv. Medeikiuose tel. 8-220-58577, kun. Algimantas Kvedaravičius gyv. Vilniuje tel. 8-298-05410, djakonas Rimas Mikalauskas gyv. Kėdainiuose tel. 8-257-54626.

Primename seniūnų telefonus: Dalija Gudliauskienė 429118, Donata Indriūnaitė 342824, Angelina Kamčiatnienė 733757, Alfredas Naktinis 752602, Irena Petrylienė 414646, Danutė Pranulienė 444272, Birutė Šernaitė 617690

Korektorė Dalia Pronskietytė

Parengė Dalija Gudliauskienė